

F. t. l. vedr. forsikringsaftaleloven m.v.

bage, når der er foretaget fuldt fradrag for ægtefællens boslod og tvangsarv. Udvalget finder en sådan ændring rimelig, således at det sikres, at der i intet tilfælde kan blive udbetalt for meget af forsikringssselskabet. Endelig foreslås det, at der herudover altid skal være adgang til at udbetale et passende beløb til dækning af omkostningerne ved forsikringstagerens begravelse.

Udvalget anfører, at ægtefællen eller livsarvingerne ret hurtigt efter forsikringstagerens død bør tage stilling til, om der skal fremsættes krav om regulering. Det bør således ikke være muligt for ægtefællen og livsarvingerne at fremkomme med en indsigelse efter lang tids forløb på et tidspunkt, hvor den begunstigede har indrettet sig på, at forsikringssummen tilfalder den pågældende. Jo længere tid der går fra forsikringstagerens dødsfald, desto sværere bliver det endvidere at foretage den rimelighedsvurdering, som anvendelsen af bestemmelsen bygger på.

Udvalget foreslår på den baggrund, at der skal anlægges sag mod den begunstigede inden 1 år efter forsikringstagerens død. Med en frist af denne længde gives der efter udvalgets opfattelse fornøden tid til at søge om fri proces og få beskikket værge for umyndige arvinger mv.

Et krav om regulering bør efter udvalgets opfattelse først kunne fremsættes, når forsikringstageren er afgået ved døden. Baggrunden herfor er, at skønnet over, om der er behov for regulering, i mange tilfælde formentlig først kan foretages på dette tidspunkt. Hertil kommer, at en genkaldeligt begunstiget reelt ikke har nogen rettigheder over forsikringen, så længe forsikringstageren er i live, og at det på denne baggrund kunne forekomme noget mærkværdigt, at den pågældende skulle kunne sagsøges af ægtefællen og/eller livsarvingerne.

Udvalget har overvejet, om reguleringsreglen i § 104 også fremover bør kunne anvendes på renteforsikringer, jf. forsikringsaftalelovens § 118, der generelt bestemmer, at reglerne om kapitalforsikring også finder anvendelse på renteforsikringer.

Livsbedingede renteforsikringer oprettes ofte af forsørgelsesmæssige hensyn, f.eks. i form af en overlevelsesrente til ægtefællen eller en samlever eller i form af en børnepension til en livsarving. Udvalgets forslag til ændring af forsikringsaftalelovens § 104 indebærer, at der kan ske regulering i tilfælde, hvor en begunstigelsesindsættelse må anses for urimelig i forhold til ægtefællen eller en livsarving, og forsikringstageren derved har »omgået« arvelovens regler om boslod og tvangsarv. En indsættelse af en begunstiget (medforsikret) i en renteforsikringsordning vil efter

udvalgets opfattelse i praksis næppe kunne være urimelig og danne grundlag for regulering. Baggrunden herfor er, at der ikke er en reel omgældsrisiko, fordi udbetaling fra en sådan forsikring forudsætter, at den begunstigede (medforsikrede) lever på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden (forsikringstagerens død), og der sker ikke en udbetaling fra forsikringssselskabet, hvis dette ikke er tilfældet. Renteforsikringsordninger indgår desuden ofte som led i en kollektiv pensionsordning, hvor ydelserne udelukkende fastsættes ud fra den enkeltes alder på tegningstidspunktet og indbetalingens størrelse. Ordningen etableres endvidere for en bestemt gruppe med et forudsat fastsat dækningsomfang. Det vil typisk indebære, at der er en fast ægtefællepension, uanset om forsikringstageren er gift, og at der er en børnepension, uanset om forsikringstageren har børn. I en sådan situation vil det efter udvalgets opfattelse ikke være muligt at nå frem til, at indsættelsen af den begunstigede (medforsikrede) kan anses for urimelig.

Udvalget foreslår på denne baggrund, at reguleringsreglen i forsikringsaftalelovens § 104 ikke skal finde anvendelse på renteforsikringer, uanset om ordningen er individuel, f.eks. en privattegnet overlevelsesrente til fordel for en ægtefælle, eller kollektiv, f.eks. en ægtefællepension omfattet af tjenestemandspensionsreglerne. Det er en konsekvens heraf, at den foreslåede underrettningsregel heller ikke skal finde anvendelse på renteforsikringer. De øvrige ændringer i forsikringsaftaleloven bør derimod efter udvalgets opfattelse finde anvendelse også på renteforsikringer.

Der er efter udvalgets opfattelse ikke behov for at fastsætte særlige regler om ulykkesforsikringer og sygeforsikringer, jf. den gældende forsikringsaftalelovs § 122. Dette indebærer, at den foreslåede reguleringsregel også vil finde anvendelse på ulykkesforsikringer og sygeforsikringer.

Der henvises til betænkningen s. 583-594.

2.2.4. Fortolkningsregler

Antallet af ugifte samlevende par udgør i dag ca. 290.000. På denne baggrund og i lyset af udvalgets forslag til regulering af ugifte samlevendes arveretlige stilling i betænkningens kapitel 9 finder udvalget, at fortolkningsreglerne i forsikringsaftaleloven også bør regulere denne i praksis vigtige persongruppe.

Efter udvalgets opfattelse er der dog ikke behov for en fortolkningsregel for de tilfælde, hvor en samlever er indsat uden navns nævnelse, da dette praktisk talt ikke forekommer i praksis. I lyset af samfundsudviklingen og de foreslåede regler om arveret for samlevende i betænkningens kapitel 9, finder udvalget